

# Praktikus tanácsok

Dr. Noha hétköznapijai

## Eörsi István

tárcanovellái hetente  
jelennek meg  
mellékletünkben



A hetvenes évek közepe táján, egy este dr. Noha magányosnak érezte magát, és beült a Pöttyös Zsiráfba. Ez éjszakai mulató volt, énekesnővel és három-négy dzsesszmuzsikussal. Nyugati ita-  
lokat árusítottak itt, scotchot, calva-  
dost, grappát és likőröket, továbbá  
a magyarországi zsidó hitközség által  
szavatolt szilva- és barackpálinkát. Az  
asztaloknál néhány fiatalember – jó-  
részt turisták –, egy-két szerelmespár,  
és elszánt, magányos hölgyek.

Dr. Noha rendelt egy zsidó szilvát,  
de még el sem kezdte kortyolgatni,  
amikor az egyik asztalnál felállt egy  
lány, és odasétált hozzá. „Megengedi?”  
– kérdezte, és leült. Vértörő ajka ket-  
tészelte púderes, fiatal arcát. Térdig érő  
szürke szoknyát viselt, fehér blúzt, pi-  
ros, bő kosztümkabátot. Dr. Nohának  
feltűnt, hogy lapos sarkú cipőt hord,  
ami rendkívüli eseménynek számított  
abban a mulatóban. „Mit iszik?” „Teát

– felelte a nő –, egy icipici rummal.”  
És rámosolygott dr. Nohára.

Ez azon törte a fejét, hogy miként  
áruja el neki: szívesen látja asztalánál,  
de sok időt nem érdemes szánnia rá.  
„Hogyan szólítsam? – kérdezte a lány.  
– Én Magdi vagyok.” „Doktor Noha.”  
„Doktor? Csak nem orvos?” Dr. Noha  
megrázta a fejét. „Miért bámul így?  
Tetszem magának?” „Olyan, mint egy  
diáklány – mondta dr. Noha –, de van  
itt valami furcsaság is.” „Igen? Micso-  
da?” „Nem tudom.”

A pincér hozta a pálinkát meg a teát.  
Dr. Noha felemelte poharát, belenyalt.  
„Nem terhes maga?” Magdi elvörösö-  
dött. „Honnan veszi? – kérdezte. – Dr.  
Noha vállat vont. „Látszik?” „Nem.”  
„Dehogynem” – mondta Magdi, és szét-  
tárta a kabátját.

A dizőz a színpadon ízléses vonag-  
lásba kezdett dobszólóra, a beszélgetést  
félbe kellett szakítani. Kiitták italukat.

„Miért ilyen szomorú?” – kérdezte ké-  
sőbb dr. Noha. „Félek.” „Tőlem?” „Ne  
bolondozzon.” Csendben ücsörögtek.

„Holnap magyar-osztrák focimeccs  
lesz a Népstadionban – mondta Magdi  
–, és a barátom, aki pár éve még maga  
is focista volt, megállapodott az osztrák  
válogatott egyik játékosával, hogy  
meccs után bemegyek a szállodájukba.  
Magamra kell engednem az egész csa-  
patot. Mondtam neki, hogy szó sem le-  
het róla, mert agyonnyomják a gyere-  
ket. Ne okoskodj, mondta, szükségünk  
van a pénzre, éppen a gyerek miatt.”  
„Vállaljon kettőt vagy hármat, többet  
ne.” „Karcsi megesküdtött rá, hogy lelé-  
cel, ha nem szúrom le neki legalább tí-  
zenegyszer a tarifát.” „A hatodik hó-  
napban van?” – kérdezte dr. Noha.  
„Már a hetedikben.”

Némán ültek egy ideig. Dr. Noha a  
második szilvát itta, Magdi kapucinert  
kért, és picike likőrt öntött belé. „Sze-

reti a barátját?” „Nem mindegy? Jaj,  
doktor úr, nem is doktor maga, ha ilyen  
ostobaságokat kérdez.” Dr. Noha meg-  
fogta a nő kezét.

„Vetessen ki magának is a szállodá-  
ban egy szobát. Akkor nem dobhatják  
partiba. De vigyázzon: egyenként en-  
gedje be őket, érti? És mindig maga  
legyen felül. Ehhez ragaszkodjon.  
Mindjárt felírom németül, amit mon-  
dania kell. Ha maga trónol rajtuk, ak-  
kor valószínűleg nem nyomják agyon  
a gyereket.”

„Ez az – felelte kis szünet után Mag-  
di, és megszorította dr. Noha kezét. –  
Most már elhiszem, hogy doktor vagy.  
De örülök, hogy ideültem hozzád.”